

РЕШЕНИЕ

№ 6025

гр. София, 28.12.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 33 състав, в публично заседание на 25.10.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мария Ситнилска

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **6213** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 68, ал. 1 от Закона за защита от дискриминация /ЗЗДискр./.

Делото е образувано по жалбите на директора на Главна дирекция „Гранична полиция” - МВР и на Славейка Д. Д. против решение № 109/13.06.2011 г. на Петчленен разширен състав на Комисията за защита от дискриминация.

В жалбата на директора на Главна дирекция „Гранична полиция” - МВР са наведени доводи за материална незаконосъобразност на оспорения административен акт, предвид липсата на осъществена пряка дискриминация по смисъла на чл. 4, ал. 2 от ЗЗДискр. спрямо Славейка Д. при прекратяване на служебното й правоотношение на основание чл. 245, ал. 1, т. 13 от ЗМВР. Моли съда да постанови решение, с което да отмени оспореното решение.

В жалбата на Славейка Д. са изложени доводи за незаконосъобразност на оспореното решение, предвид допуснати неточности в мотивната част при излагане на установените факти по прекратяване на служебното й правоотношение. В проведеното на 25.10.2011 г. съдебно заседание жалбоподателката заявява, че оспорва частично решението на Комисията за защита от дискриминация, тъй като счита, че в него са допуснати фактологични неточности. Моли съда да постанови решение, с което да потвърди решението на Комисията за защита от дискриминация.

Процесуалният представител на директора на Главна дирекция „Гранична полиция” - МВР оспорва жалбата на Славейка Д. и моли същата да бъде оставена без уважение.

Славейка Д. оспорва жалбата на директора на Главна дирекция „Гранична полиция” -

МВР като неоснователна.

Ответникът - Комисията за защита от дискриминация, чрез процесуалния си представител изразява становище за неоснователност на жалбата на директора на Главна дирекция „Гранична полиция” - МВР и за недопустимост на жалбата на Славейка Д., поради липса на правен интерес. Моли съда да постанови решение, с което да потвърди оспореното решение на Комисията за защита от дискриминация. Претендира присъждане на направените по делото разноски.

Настоящият съдебен състав, след като се запозна с доказателствата по делото, прецени доводите на страните и съобрази законосъобразността на оспорения административен акт, намира жалбата на директора на Главна дирекция „Гранична полиция” - МВР за ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а жалбата на Славейка Д. за ПРОЦЕСУАЛНО НЕДОПУСТИМА по следните съображения:

С оспореното в настоящото съдебно производство решение № 109/13.06.2011 г., Петчленен разширен състав на Комисията за защита от дискриминация е установил, че директорът на Главна дирекция „Гранична полиция” - МВР е осъществил пряка дискриминация по смисъла на чл. 4, ал. 2 от ЗЗДискр. на основата на признаците „възраст” и „лично положение” спрямо Славейка Д. при прекратяване служебното й правоотношение поради придобито право на пенсия при условията на чл. 69 от КСО.

Кръгът на заинтересованите лице, разполагащи с право на жалба спрямо административен акт, са определени в нормата на чл. 147, ал. 1 от АПК и това са гражданите и организациите чиито права, свободи или законни интереси са нарушени или застрашени от него или за които той поражда задължения.

В настоящия случай, оспореното решение на Комисията за защита от дискриминация е постановено по повод жалба на Славейка Д. за дискриминационно отношение от страна на директора на Главна дирекция „Гранична полиция” - МВР. С него изляло се удовлетворява искането й за установяване на осъществената от директора на Главна дирекция „Гранична полиция” - МВР спрямо нея пряка дискриминация, поради което оспореното решение се явява административен акт с благоприятни правни последици спрямо Славейка Д.. Липсата на засягане на нейни права, свободи или законни интереси по смисъла на чл. 147, ал. 1 от АПК обосновават извод, че спрямо нея не е възникнало субективното право на жалба, поради което и подадената от нея жалба се явява процесуално недопустима, предвид липсата на правен интерес.

Изложеното, обосновава извод за недопустимост на съдебното производство, образувано по жалбата на Славейка Д. против решение № 109/13.06.2011 г. на Комисията за защита от дискриминация, поради което в тази си част то следва да бъде прекратено на основание чл. 159, т. 4 от АПК.

Жалбата на директора на Главна дирекция „Гранична полиция” - МВР, като подадена от надлежна страна-адресат на индивидуален административен акт с негативни правни последици в неговата правна сфера, в законоустановения срок е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество жалбата на директора на Главна дирекция „Гранична полиция” - МВР е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Производството пред административния орган е образувано с разпореждане № 87/18.02.2010 г. на председателя на Комисията за защита от дискриминация, въз основа на жалба вх. № 44-00-3793/04.12.2009 г. и допълнение към нея с вх. № 44-00-151/18.01.2010 г., подадени от Славейка Д.. В хода на производството е установено, че със заповед № 1223/06.04.2009 г. на директора на Главна дирекция

„Гранична полиция” - МВР, на основание чл. 2451 ал. 1, т. 13 от ЗМВР е прекратено служебното правоотношение на Славейка Д., поради придобито право на пенсия при условията на чл. 69 от КСО. От приложения списък на служителите, отговарящи на условията за ранно пенсиониране, административния орган е установил, че единствено служебното правоотношение на Славейка Д. е прекратено, въпреки че още четирима служители, освен нея, са отговаряли на условията по чл. 69 от КСО и същите даже са имали по-продължителен осигурителен и служебен стаж в сравнение с нея. Констатирано е, че преди прекратяване на служебното правоотношение на Славейка Д. не е извършван подбор и че в системата на МВР към този момент са изпълнявали държавна служба 6755 служители с придобито право на пенсия при условията на чл. 69 от КСО.

Въз основа на така проведеното административно производство и установеното от фактическа страна, административният орган е издал оспореното решение, с което е

1. установил, че директорът на Главна на дирекция „Гранична полиция”-МВР е осъществил състава на пряка дискриминация по смисъла на чл. 4, ал. 2 от ЗЗДискр. на основата на признаците „възраст” и „лично положение” спрямо Славейка Д. чрез прекратяване служебното й правоотношение поради придобито право на пенсия при условията на чл. 69 от КСО

2. установил, че нормата на чл. 245, ал. 1, т. 13 от ЗМВР представлява непряка дискриминация като вид акт по смисъла на § 1, т. 7 във връзка с чл. 4, ал. 3 и ал. 1 от ЗЗДискр.

3. препоръчал е на Министерския съвет да предприеме необходимите действия по изготвяне на законопроект и внасянето му със съответните мотиви в Народното събрание за промяна, респ. отмяна на нормата на чл. 245, ал. 1, т. 13 от ЗМВР като противоречаща на основополагащия принцип за равно третиране или да приеме промени в Правилника за прилагане на ЗМВР, чрез които да бъдат въведени обективни критерии при прилагането на чл. 245, ал. 1 т. 13 от ЗМВР.

При извършената на основание чл. 146 от АПК служебна проверка за законосъобразност, настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение е издадено от компетентния по ЗЗДискр. орган, в законоустановената форма и при спазване на административнопроизводствените правила. Същото обаче е незаконосъобразно, поради противоречие с материалноправната норма на чл. 4 от ЗЗДискр.

С оспореното решение, административният орган е приел, че директорът на Главна дирекция „Гранична полиция” - МВР е осъществил пряка дискриминация по отношение на Славейка Д. по признаците „възраст” и „лично положение”, тъй като липсва законна цел, която да обоснове различното й третиране в сравнение с другите служители, придобили право на пенсия при условията на чл. 69, ал. 2 от КСО, на които органа по назначаването не е прекратил служебното правоотношение и те продължават да реализират правото си на труд.

Този извод на Комисията за защита на конкуренцията не може да бъде споделен, тъй като наличието на пряка дискриминация, съобразно дефиницията на чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр. изисква разликата в третирането на сходните групи да е на основата на защитен признак, т.е. в случая да са налице приетите за установени от Комисията признаци „възраст” и „лично положение”, както и да е налице причинно - следствена връзка между защитения признак и по-неблагоприятното третиране на онези служители, чието служебно правоотношение е прекратено на основание чл. 245, ал. 1,

т. 13 от ЗЗДискр. В случая тези предпоставки не са налице, за да се квалифицира неравностойното третиране на Славейка Д., каквото безспорно е налице, като дискриминация по смисъла на ЗЗДискр. Това е така, тъй като както лицата, придобили право на пенсия при условията на чл. 69 от КСО, на които не е прекратено служебното правоотношение по чл. 245, ал. 1, т. 13 от ЗМВР, така и Славейка Д. попадат приблизително в една и съща възрастова група, а именно между 45 години /възрастта необходима за придобиване на 25 години трудов стаж по чл. 69 от КСО/ и 60 години /пределната възраст за служба в МВР/. Това обстоятелство обаче не обосновава извод за наличието на защитения признак „възраст”, на основата, на който лицето, по чиято инициатива е образувано административно производство, да е третирано неблагоприятно. В случая няма основание за извършване на сравнение на базата на признака "възраст" в групата лица, придобили право на пенсия по [чл. 69, ал. 2 от КСО](#), тъй като вероятността от прекратяване на служебното правоотношение на всяко едно от тези лица е налице, независимо от тяхната конкретната възраст в очертаната възрастова група, поради което защитеният признак "възраст" не е налице. С оглед на изложеното, настоящият съдебен състав намира, че незаконосъобразно, административният орган е извел „възрастта” като признак за неравноправно третиране.

Аналогични доводи могат да бъдат изложени и по отношение на посочения от административния орган признак "лично положение", но тъй като същият е посочен само бланкетно, без Комисията за защита от дискриминация да го е конкретизирала фактически и без да е доказала съдържанието на този признак спрямо Славейка Д., извършването на сравнителен анализ за наличието на пряка дискриминация по признак „лично положение” се явява лишено от предмет, а изводите на административния орган са незаконосъобразни.

В обобщение на изложеното, настоящият съдебен състав намира, че в случая не е налице защитен признак, на който да се основава приетата за установена от Комисията за защита от дискриминация пряка дискриминация, поради което оспореното решение в тази му част следва да бъде отменено.

Изложените доводи, относно липсата на сочените за защитени признаци „възраст” и „лично положение” обосновават извод за незаконосъобразност и по отношение на онази част от решението, с която е прието, че нормата на чл. 245, ал. 1, т. 13 от ЗМВР представлява непряка дискриминация като вид акт по смисъла на § 1, т. 7 във връзка с чл. 4, ал. 3 и ал. 1 от ЗЗДискр. Както вече бе посочено, с оглед изискванията на [чл. 69, ал. 2 от КСО](#) за наличие на осигурителен стаж е безспорно, че потенциално засегнатите от прекратяване на правоотношението служители на визираното правно основание са в една и съща възрастова група. За тази категория лица законодателят е преценил, че с оглед психическото и физическото специфично натоварване, характерно за службата в МВР, след съответен стаж в системата на това министерство, следва да се предвиди възможност за прекратяване на служебното правоотношение поради пенсиониране, при изпълнение на предпоставките визирани в [чл. 69, ал. 2 от КСО](#). Следователно, за целите на преценката за наличие на непряка дискриминация от съда, може ориентировъчно да се приеме, че адресати на нормата са лица, придобили право на пенсия, навършили приблизително 45-годишна възраст. Според съдебната практика непряка дискриминация е налице когато прилагането на едно и също правило води до различни положения за адресатите, което е основано на защитен признак. В случая обаче, прекратяването на служебното правоотношение не е на основание навършването на

определена възраст, нито групата лица, на които служебните правоотношения биха били прекратени на основание [чл. 245, ал. 1, т. 13 от ЗМВР](#) по инициатива на органа по назначаването се дефинират нормативно във връзка с признака "възраст", тъй като водещ е критерият "придобито право на пенсия при условията на [чл. 69, ал. 2 от КСО](#)". Това означава, че приетата от Комисията за установяваща непряка дискриминация разпоредба поставя всички потенциални адресати на една и съща нормативна основа от гледна точка на предпоставката за прилагането ѝ и не въвежда никакъв разграничителен критерий вътре в така нормативно дефинираната група на служителите, придобили право на пенсия, който може да бъде свързан със защитен признак или от който може да бъде изведен признак, въз основа на който част от лицата в тази група биват поставени в по-неблагоприятно положение в сравнение с останалите.

С оглед на изложеното, настоящият съдебен състав намира за незаконосъобразна и частта от оспореното решение, с която е установено, че нормата на чл. 245, ал. 1, т. 13 от ЗМВР представлява непряка дискриминация като вид акт по смисъла на § 1, т. 7 във връзка с чл. 4, ал. 3 и ал. 1 от ЗЗДискр.

За пълнота на изложеното следва изрично да се отбележи, че в частта му, с която на Министерския съвет е препоръчано да предприеме необходимите действия по изготвяне на законопроект и внасянето му със съответните мотиви в Народното събрание за промяна, респ. отмяна на нормата на чл. 245, ал. 1, т. 13 от ЗМВР като противоречаща на основополагащия принцип за равно третиране или да приеме промени в Правилника за прилагане на ЗМВР, чрез които да бъдат въведени обективни критерии при прилагането на чл. 245, ал. 1 т. 13 от ЗМВР, оспореното решение няма характера на индивидуален административен акт, тъй като с тази му част не се създават права или задължения, нито се засягат права, свободи или законни интереси на адресата. В тази си част то има препоръчителен характер и съобразяването с дадената препоръка зависи изцяло от волята на адресата на тази част. С оглед на това, жалбата на директора на Главна дирекция „Гранична полиция” - МВР против тази част от оспореното решение е процесуално недопустима и следва да бъде оставена без разглеждане. Още повече, че жалбоподателят не се явява и пряк адресат на тази препоръка.

Предвид изложените съображения, Административен съд София-град, Второ отделение, 33 - ти състав, на основание чл. 172, ал. 2 от АПК

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение № 109/13.06.2011 г. на Петчленен разширен състав на Комисията за защита от дискриминация, в частта му, с която е установено, че директорът на Главна дирекция „Гранична полиция” - МВР е осъществил състава на пряка дискриминация по смисъла на чл. 4, ал. 2 от ЗЗДискр. на основата на признаците „възраст” и „лично положение” спрямо Славейка Д. чрез прекратяване служебното ѝ правоотношение поради придобито право на пенсия при условията на чл. 69 от КСО и в частта му, с която е установено, че нормата на чл. 245, ал. 1, т. 13 от ЗМВР представлява непряка дискриминация като вид акт по смисъла на § 1, т. 7 във връзка с чл. 4, ал. 3 и ал. 1 от ЗЗДискр.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на директора на Главна дирекция „Гранична полиция” против решение № 109/13.06.2011 г. на Петчленен разширен състав на

Комисията за защита от дискриминация, в частта му, с която на Министерския съвет е препоръчано да предприеме необходимите действия по изготвяне на законопроект и внасянето му със съответните мотиви в Народното събрание за промяна, респ. отмяна на нормата на чл. 245, ал. 1, т. 13 от ЗМВР като противоречаща на основополагащия принцип за равно третиране или да приеме промени в Правилника за прилагане на ЗМВР, чрез които да бъдат въведени обективни критерии при прилагането на чл. 245, ал. 1 т. 13 от ЗМВР.

ПРЕКРАТЯВА производството по отношение на жалбата на директора на Главна дирекция „Гранична полиция” против решение № 109/13.06.2011 г. на Петчленен разширен състав на Комисията за защита от дискриминация, в частта му, с която на Министерския съвет е препоръчано да предприеме необходимите действия по изготвяне на законопроект и внасянето му със съответните мотиви в Народното събрание за промяна, респ. отмяна на нормата на чл. 245, ал. 1, т. 13 от ЗМВР като противоречаща на основополагащия принцип за равно третиране или да приеме промени в Правилника за прилагане на ЗМВР, чрез които да бъдат въведени обективни критерии при прилагането на чл. 245, ал. 1 т. 13 от ЗМВР.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на Славейка Д. Д. против решение № 109/13.06.2011 г. на Петчленен разширен състав на Комисията за защита от дискриминация.

ПРЕКРАТЯВА производството по отношение на жалбата на Славейка Д. Д. против решение № 109/13.06.2011 г. на Петчленен разширен състав на Комисията за защита от дискриминация.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд, Тричленен състав в 14-дневен срок от съобщаването му на страните. В прекратителната си част, в която има характера на определение, решението може да бъде обжалвано в 7 дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния Административен съд.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: